

MORT CASTLE CIZINCI

2021

NAKLADATELSTVÍ
GOLDEN DOG

Copyright © 1984, 2005 by Mort Castle
Published by Arrangement with the Author
Czech Edition © 2021 Martin Štefko – Golden Dog
Translation © 2020 Martin Štefko
Cover Art © 2020 Maciej Kamuda
Graphic Design © 2020 Michal Březina
First Edition

ISBN 978-80-88635-00-0 (PDF)
ISBN 978-80-88635-01-7 (ePub)
ISBN 978-80-88635-02-4 (MOBI)

PROLOG

Bylo čtvrt hodiny po půlnoci. Přední světla Buicku Regal nacházela obláčky letní mlhy velikosti plážového míče, které se loudaly z lesní rezervace a převalovaly se přes klikatou cestu. Po parném dni teploty klesly na příjemných 20 °C, ale kvůli vlhkosti stejně musela jet klimatizace naplno, takže neustálé vůůů přehlušovalo vrčení motoru.

Aniž by se na svého společníka otočil, muž ve středních letech od volantu řekl: „Přišel ti dnešek tak úžasně nudný?“

„Nudný? Výstava nových produktů?“ Slova mladšího muže byla plochá, dohledka vyleštěná sarkasmem. „Prosím tě, vždyť jsme viděli poslední novinky uklížečských potřeb! Leštěnky podlah, deodorační kostky do pisoárů, kukuřičná košťata... Právě to považuji za vzrušující.“

Řidič se skřípavě zasmál v dokonalé zvukové kadenci. „Máš to správné zanícení.“

„Sakra, šéfe, aby ne! Jsem chlap, co má být pro co nadšený. Žiji si svůj americký sen. Skvělá žena, dvě roztomilé děti a cesta domů. A abych ještě přidal něco ke svému úžasnému štěstí, je tu to, cos pro mě udělal ty

MORT CASTLE

– přidání a povýšení. Vedoucí prodeje, to byl vždycky můj cíl. Dávám Superior Chemical 110 %. A tohle vážně myslím vážně.“

Řidič příkyvoval. Světla z přístrojové desky změnila jeho šedivé vlasy v zelené a jako by zvýrazňovala masité rysy pod jeho kulatým, od přírody dobráckým obličejem. Řekl: „Lidi jako ty dělají tuhle zemi takovou, jaká je.“

„Ne, jsou to lidi jako *my*.“

Oba muži se tiše zasmáli a mladší pak trochu sjel v sedadle, aby si protáhl nohy. Uvolnil si kravatu a zaklonil hlavu. Mužovy pískové vlasy pomalu ustupovaly po čele a už měl náznaky vrásek v koutcích očí, ale nevypadal starší než na svých pětatřicet. Tvář měl nevýrazně americkou, s náznaky těžko definovatelných etnických rysů. Nebyl krásný ani zapamatovatelný. Pokud jste ho potkali jednou, dvakrát, spíš jste si vybavili jeho jméno než vzhled.

„Vyplatí se někdy to čekání?“ zeptal se bez známky humoru.

„Samozřejmě,“ odpověděl řidič. „Já jsem se načekal o hodně víc než ty.“

„Jasně, já vím, ale někdy mi nervy fakt tečou. Čekáš a čekáš a máš pocit, že to nikdy nekončí–“

„Ale ono to skončí.“

„–a ty chceš strhnout tu masku, ukázat jim skutečný úsměv za tím falešným.“

„A co? Stát se novinovou senzací na tři dny?“ přerušil ho řidič. „A pak vězení? Blázinec? Smrt?“

Mladší muž si povzdechl. „Jo, to se stane.“

„Ne.“ Oprava věty byla tichá, ale rozhodná. „Tohle se stane těm, kdo nejsou chytrí a mazaní, a těm, kdo nejsou dost trpěliví.“

„Takže čekáme.“

CIZINCI

„Ano. A napětí a frustrací se zbavujeme, jak nejlépe umíme.“ Řidičovy plné rty cukly v úsměvu. „Možná bys měl se svou skvělou ženu plnit trochu víc manželské povinnosti, udělat si třeba ještě jedno rozkošné dítě.“

„Žádná další Rozkošnátko, řekla Úžasná Ženuška. Má touhu vytvořit si novou identitu. Stává se z ní emancipovaná žena asi tak deset let poté, co to bylo v módě.“

„Máme společnost,“ oznámil řidič. „A jako vždy jsme připraveni si užít jakékoli povyražení, které nám osud a podmínky dovolí...“ Jeho hlas odezněl, jak zvedal nohu z plynu. Buick zpomaloval a mladší muž se v sedadle narovnal, zpozorněl. Řidič řekl: „Vypadá to, že mají problém.“

Před nimi, těsně před ostrou zatáčkou, stál u pravé krajnice ford se zvednutou kapotou, muž se díval na motor a otočil hlavu, když ho oslnila světla buicku.

Buick zastavil na opačné krajnici. Řidič nevypnul motor. Rukama cosi hledal pod sedadlem, aby nakonec vylovil těžkou, gumou potaženou baterku, jakou mívají noční hlídači. „Kdyby ses podíval do přihrádky na rukavice...“

Mladý muž tak učinil. Vytáhl nůž na stahování kůže, rukojeť omotanou černou páskou, úzké pětipalcové ostří s dvojitou čepelí. „Pěkné,“ řekl.

„Taky myslím,“ řekl řidič. „Vypadá to, že bys podobnou aktivitu využil k potlačení nudy.“

„Dobře.“ Slovo zasyčel, smísilo se s invazí nočních zvuků, šustěním a cvrkáním a lehkým pískáním, které přišly z okolních lesů, jakmile starší muž otevřel dveře. Řekl: „Pojďme se podívat, jak můžeme pomoci nešťastníkovi, který se dostal do úzkých na cestě životem.“

Fred Harley se považoval za šťastného. Ano, jeho ford se sice rozhodl, že dál nepojede, ale čekal snad asi

MORT CASTLE

jen tři minuty, než mu někdo zastavil. Opuštěná silnice, v tuhle hodnu... ano, rozhodně měl štěstí. Nemusel se nikam vydávat, hledat telefon anebo si stopnout projíždějící auto. Ne, klidně řekněte komárům, ať na tohle zapomenou. Fred Harley si hodlal tuhle noc ponechat všechnu krev.

Sledoval dva muže, jak vystupují z buicku. Zároveň si všiml, že jsou bílí a dobře oblečení. Fred by o sobě neřekl, že trpí předsudky, ale staré dobré Spojené státy rozhodně nejsou místem rasové harmonie. Kdyby vystoupili dva černoši, cítil by se nejistý.

Ale kdyby měl Fred Harley specifický psychický dar, cítil by se hůř než jen nejistě. Vyschlo by mu v ústech, hladina adrenalinu by mu vystřelila, po zádech by mu běhal mráz.

Jasnovidec se schopností vidět aury – vidět je způsobem, který je jen částečně spojen s lidským zrakem – a rozumět jejich významu, by se rozběhl a pelášil zběsile rovnou do lesů, modlil se, aby unikl, aby se skryl, aby našel bezpečí.

Oba muži měli kolem hlavy ohnivě rudé aureoly, sva-tozář neviditelnou pro ty, kdo nedisponovali jasnovi-deckým zrakem. Aura šarlatově pulsovala, roztahovala se a zase stahovala, jako kdyby dýchala, podobná tvoru pozorovanému pod mikroskopem při středoškolských hodinách biologie, jehož jméno bylo dávno zapome-nuto, ale jeho obraz se vracel navždy v nočních mýrách. Aury mladšího i staršího muže označovaly to, čím byli a kým byli, identifikovaly je pro ty, kdo je mohli vidět a pochopit.

Ti dva byli Cizinci.

Ale jediné světlo, které Fred Harley viděl, vycházelo z těžké baterky značky Mallory. Paprsek ho spojoval s muži vzdáleností, která se zkracovala.

CIZINCI

Cizinci se přibližovali.

Fred Harley zrovna říkal: „Díky, chlapi.“ Když tu ho světlo oslepilo. Zamrkal, ale viděl jen zářící, žlutý kruh.

Těžký válec svítilny ho udeřil do obličeje. Uslyšel suché křupnutí a vlhký náraz. Zvuk vycházel z vnitřku jeho lebky a on věděl, že přišel o zuby a že má zlomený nos.

Potácející se pokusil říct něco, co vyšlo ven jako ghaf. Poté ho udeřili znovu. Rána na spánek s ním mrštila o zem.

Hele, tohle nedává smysl, pomyslel si.

Mladší muž se rozkročil nad rameny Freda Harleyho – podřepl jako dítě, které chce od otce vzít na záda. Prsty propletl s Fredovými vlasy a zvrátil mu hlavu.

Oni mě tu zabijí a nemají pro to jediný důvod, nemá jediný důvod, pomyslel si Fred.

Ve chvíli naprostého porozumění mladší muž Fredovi Harleymu podřízl hrdlo.

JEDNA

„Co říkáš na jedno chlazený?“ zakřičel Brad Zeller, aby přehlušil řev sekačky.

Byla neděle, pozdní odpoledne. Michael Louden před sebou měl poslední pruh trávy hned u domu. Pokýval hlavou a zvedl palec. „Jsem u tebe za pár minut,“ zavolal na souseda přes čtyři stopy vysoký plot ze sekvojového dřeva.

Dokončoval celý rozbolavělý z toho, jak se mu propocený pás šortek zařezával do těla. Tričko měl promočené skrz naskrz. K předloktím a lýtkům měl potem přilepenou trávu, což způsobovalo otravné svědění.

Vypnul motor, otřel si čelo hřbetem ruky a tlačil sekačku ke garáži. Jak se léto blížilo ke konci, pět let stará sekačka se sice stále držela, avšak měl vždycky co dělat, aby ji vůbec nastartoval. Doufal, že s ní sezónu ještě doklepe, protože nechtěl novou kupovat dříve jak příští rok. Bylo rozumnější si koupit novou než nechat opravovat něco, co už stejně dosluhuje a – aha! – on byl rozumný člověk.

Anebo už možná nebude muset příští rok trávník řešit. Michael Louden si při té myšlence dovolil lehký úsměv.

MORT CASTLE

V části zahrady podél garáže lezla na zemi po čtyřech Beth. Už před nějakou dobou se jí podařilo vyhrát nad plevem a hmyzími a zvířecími škůdci, ale zůstávala ve střehu, bránila svou zahradu před invazí byť jediné odvážné pampelišky. Zbožňovala své ostálky a měsíčky, své plamenky a bílé silenky, své květiny. Zahrada byla jej speciální místo. Činila z ní nejen hospodyňku a matku, ale také zahradnici.

Michael postával u rohu květinového záhonu a dlaněmi se opíral o ocelovou rukojeť sekačky. Sledoval malou ženu v jejích zastřižených džínách a žlutém topu. Úplně to viděl: Jedno pořádné zatáhnutí za lanko a ten mrzutý krám by určitě hned naskočil. Bethiny paže by panicky zamávaly vzduchem – naprosté neuvěření – a vzduch by prořízlo ostré: „Né!“ Květiny na padrt, létající záplava barevných konfetů...

„To vypadá skvěle,“ pronesl Michael uznale.

„Díky,“ řekla Beth. „Příští rok budou naproti garáži kosatce. S nimi musíš být opatrný, protože snadno zaberou celý záhon, ale jsou tak odolné, že je skoro nic nezabije.“

Michael se škádlivě zasmál. „Jo, ty jsi myslela, že mluvím o kytkách. Jasně, vypadají dobře, ale já jsem mluvil o té tvojí malé prdelce, co tu trčí do vzduchu.“

Beth se na něj přes rameno zazubila. Kudrnaté úponky jejích hnědých vlasů, které si nechala ostříhat na začátku léta, jí vypadly z šátku, jež si uvázala jako černoška z krabice se směsí na palačinky. Pod malým pihovatým nosem měla šmouhu v podobě chaplinovského knírku. „Plácáš blbiny,“ řekla.

„T-t-t-to-to teda-teda ne,“ zakoktal se ve snaze napodobit dobrácky přihlouplé prasátko Porky. Odstoupil od sekačky a napřáhl ruce. „Jsem divokej

CIZINCI

a bláznivej kluk. Přece jsem nešel takovou štreku, abych jen tak vypadnul a ani vám trochu nepošlapal ty vaše kvítečky, slečinko.“

„Jsem celá špinavá!“

„Jsem ještě větší prase, tak sem pojď, nebo se naštvu a už ti to ani nedovolím.“

Přišlo mu, že v jejím pohybu směrem k němu je zároveň láska i zoufalství, klidně by mohla být batoletem, které doma vítá otce poté, co ho týden nevidělo. Vyzvedl ji, poctivě políbil a pořádně jí sevřel zadek. Jak to v duchu dělával často, gratuloval si, že si vybral právě ji, tuhle zmenšeninu, do role své „manželky“ ve sbírce lidí a věci, které vytvářely jeho přestrojení. Beth Loudon, rozená Wynkoop, padesát kilogramů uspokojivě rozložených přes metr a půl výšky, dokonale kompaktní verze standardizovaného modelu manželky a matky. Beth perfektně seděla jeho potřebám. A dala mu dvě perfektní děti, aby tak dotvořil obrázek středostavovské rodinky ke svému tvrdě pracujícímu manželovi z předměstí, jímž se jevil.

Slova z Beth vyšla jako prosba o pochopení: „Vážně tě miluju.“

„Krucí, tak to vyšlo. Já miluju tebe.“

Odtáhla se od něj, maličké ruce mu zapřela o hrud'. Zauvažoval, zda si myslí, že by ho tyhle drobné paže udržely, kdyby se z jakéhokoli zpropadeného důvodu rozhodl, že se nebude držet zpátky, už nikdy víc.

„Michaeli, já...“ Bethiny hnědé oči – tak kulaté, že vždycky musel myslet na žebráčky z obrazů, které prodávali v obchodech v sekci „Umění“ – byly ustarané. „Já bych chtěla... na chvíli bych si s tebou potřebovala promluvit. Někdy... někdy není tak jednoduché říct, co chci.“

MORT CASTLE

„O co jde?“ zeptal se a nechal ruce spočinout na jejich ramenou. „Mluvíš přece se mnou, víš? Můžeš mi říct cokoli.“

Beth shlédla. Olízla si ret. „Michaeli, já se o nás bojím.“

„O nás?“ zopakoval. A pak nechal překvapení ze svého hlasu odplynout, aby ho nahradilo znepokojení. „Miláčku, asi úplně nechápu...“

Beth pokrčila rameny a on nechal ruce sjet na její boky. Pozvedl obočí a vsál horní ret, jako by beze slov pronesl: Chtěl bych to pochopit.

Beth řekla: „Je tu vzdálenost, Michaeli, vzdálenost mezi námi dvěma. Cítím to a jsem z toho nesvá.“

„Já...“ Udělal pauzu. Ještě přemýšlel o tom, že by se poškrábal na hlavě, ale nakonec to zamítl jako moc vidlácké. Robert De Niro, že je herec? Ten by měl brát lekce od Michaela Loudena!

Michael zvažněl. „Asi vím, co tím myslíš. Taky to cítím, když někdy trochu zpomalím a mám konečně čas si uvědomit, co se děje.“ Přiměl ramena poklesnout. „Hodně je to mnou. Od té doby, co mě Vern povýšil, nemám v hlavě nic než práci. Uplně mě to vytrhlo ze skutečného světa, toho, který jsme si pro sebe vytvořili.“

„Já vím, že jsi pod tlakem,“ řekla Beth.

Pod tlakem? pomyslel si. Co by ona asi tak mohla vědět o každodenním tlaku Cizince? Ale nahlas řekl: „Asi ano, ale omlouvám se, že jsem tak mimo, tak daleko od tebe. Nebyl to úmysl, víš?“

„Jistě,“ řekla způsobem, jako kdyby si až tak jistá nebyla.

Pokusil se o nadějně rošťácký úsměv. „Mám nápad, jak bychom tu vzdálenost mezi námi mohli přemostit. Protože se Marcy a Kim nevrátí z tábora dřív jak zítra, máme dnes večer celý dům jen pro sebe, ty a já.“

CIZINCI

Můžeme se... přiblížit, kdekoli chceme. V kuchyni, nebo v herně, anebo," koutky úst se mu v úsměvu ještě pozvedly, „přímo na koberci v obývacíku. To bude romantika. Udělám oheň..."

Ted' ji rozesmál.

Žádný problém, pomyslel si, vůbec žádný problém.

„Oheň? Ty pako. Vždyť je tak horko..."

„Tak rozděláme oheň a klimatizaci pustíme naplno!"

Bethin smích náhle ustal. Měkce řekla: „Michaeli, já chci být s tebou, opravdu být s tebou."

„A o ničem jiném dnešní noc nebude," řekl. „Ted' jsem jenom slíbil Zellerovi, že k němu zajdu na jedno..."

„Taky je osamělý," řekla Beth, aby dala najevo, že Zeller není jediný, kdo se cítí sám.

„-a jakmile se vrátím," pokračoval Michael, „nasednu na kolo a pojedu do KFC. Schroupeme kuře, pak si můžeme ty a já dát sprchu." Chlípě na ni zašilhal. „Co na to říkáte, slečinko? Vy namydlíte mého, já namydlím tu vaší, hm? A pak před sebou máme celou noc a..."

„Tak jo," usmála se Beth. „Jo, tohle zní hezky."

„Tak přesně tak to bude."

Fajn, pomyslel si, když vezl sekačku do garáže, prozatím jsem ji uchlácholil. Věděl však, že to dlouho nevydrží. Chápal, jak fungují fádní rytmy a monotónnost, všední hovory a scény z jeho tak naprosto průměrného manželství. Dnes v noci ji královsky ošuká, možná dvakrát, aby si sex vyložila jako znovunastolení jejich dočasně ztracené intimity. Což ji přiměje k tomu, aby si „vážně promluvili" o tom, kde jsou a kam směřují jako jedinci, jako manžel a manželka, jako rodina. A ona ho nejspíš bude ubíjet svým váhavým plkáním o tom, jestli by se náhodou neměla vrátit na školu. Ale možná by se tohohle mohl vyvarovat, kdyby ji ojel, co se do ní vejde, tak, aby neměla na mysli nic jiného než spánek.

MORT CASTLE

Beth na něj zavolala, jakmile vstoupil do garáže. Chtěla nůžky na živý plot, aby zastříhla keře lemující příjezdovou cestu.

Garáž dost velká pro dvě a půl auta poskytovala přístřeší jeho Fordu LTD a Bethinu Chevettu Scooter, jeho náradí a ponku, jejím zahradnickým potřebám, rodinným kolům, všemu tomu, co je na předměstí naprostá nezbytnost. Michael si byl jistý, že jeho garáž se nijak neliší od ostatních garáží v Park Estates. Vzorová garáž vzorového občana ve vzorové komunitě.

Když vyšel ven, podal Beth dřevěné nůžky na plot. Škádlivě sevřel její přes oblečení vyrýsovanou bradavku, vrchol malého pevného prsu. „Budu *hned* zpátky,“ slíbil a šel k sousedovi.

* * *

Michael neměl čas si na skládací židli ani přehodit nohu přes nohu, když se Brad Zeller vešel a znovu vyšel z domu posuvnými prosklenými dveřmi a v rukou držel dvě plechovky Old Milwaukee. Dusty ležel na verandě ve stínu plynového grilu. Bíločerný chundelatý teriér – bůhví, co ho přimělo – otevřel oči a upřel je na Michaela. Pes očividně došel k rozhodnutí, že nestojí za to zvedat se na artritické nohy a přivítat hosta obvyklým očicháním.

„Dneska je sakra vedro,“ řekl Brad a pozvedl plechovku, aby připil nazdařbůh. Zasedl z druhé strany televizního stolku, na němž trůnilo přenosné rádio, hlasitost na minimum a naladěnou stanicí WBBM, chicagskou stanicí jen se zprávami.

Zeller byl, jak Michael viděl, už pěkně nametený. Brad podle všeho trávil odpoledne popíjením piva. Po večerech pokračoval něčím tvrdším.

„Jo,“ pronesl Michael, „dneska je fakt horko.“

CIZINCI

Zeller řekl: „Je ale fakt, že to horko samo o sobě není tak hrozný, to ta vlhkost.“

„Pravda,“ souhlasil Michael. Pozvedl jedno obočí, jako kdyby ho právě zasáhla důležitá myšlenka. „Vsadím se, že někteří lidé o tomhle ani nepřemýšlejí, ale tys to trefil. Horko se dá zvládnout, ale ta vlhkost... Když je dusno, je ti víc teplo, než by mělo být, víš, co myslím, také to pak není vedro, co ti vadí, ale právě ta vlhkost.“

Brad Zeller pomalu, opilecky mrkl. „Jo, asi jo,“ řekl, jako kdyby se ptal.

Opatrně, napomenul se Michael. Opilý Brad nebyl idiot. Ne, byl mnohem chytřejší než většina z nich, z těch „normálů“, kteří vedli dlouhé debaty o cenách ropy, operacích prostaty a přeplacených sportovních hvězdách, ale Zeller, opilý, nebo ne, by si za chvíli všiml smradu, kdyby mu vykládal příliš mnoho sraček.

„Tak jak to jde, chlape?“ zeptal se Michael.

„Co na to říct?“ reagoval Zeller a pak odpovídal, přednášel svou obvyklou litanií stížností, lamentování a lítosti. Dustyho nosové chrčení jen podkreslovalo životní příběh Brada Zeller. Michael přidával „aha“, „to máš pravdu“, a „vím přesně, jak to myslíš“ ve chvílích, kdy se to hodilo.

Brad opustil podnik s kancelářskými produkty před čtyřmi lety ve věku dvašedesáti a ne, nechtěl jít do důchodu, ale ti parchanti mu dali jasně vědět, že oni chtějí, aby šel. Osm měsíců nato zemřela po čtyřiceti letech manželství jeho žena a v tu chvíli Brad Zeller rezignoval i na život. Joanie, Zellerovo jediné dítě, byla mešuge, členka nějakého šíleného kultu v Kalifornii, který žije jen z přírodních produktů a vesmírné blaženosti. Nepřijela domů ani na matčin pohřeb – usmrkánec – a určitě jí nezáleželo ani, co by se mezi krysí

MORT CASTLE

půlky vešlo, na jejím otci. Bylo jí čtyřicet dva a byla sebestředný a rozmazlený spratek.

„Seš šťastný člověk, Michaeli,“ řekl Zeller. „Tvoje děti jsou zlatíčka. Marcy a Kim jsou možná jediné děti, který umí říct prosím a děkuju.“

Michaelův úsměv byl adekvátně skromný a pyšný. „Jsou to hodné holky,“ připustil, „ale rozhodně to nejsou andělci. Sem tam vyvádějí kraviny, ale když to vezmeš kolem a kolem, nemůžu si stěžovat.“ Michael pozvedl plechovku a usrkl.

„Připravený na další?“ zeptal se Zeller. On rozhodně byl, zrovna se zvedal. Michael řekl, že je zatím spokojený. Ne, příliš alkoholu a ztratíš kontrolu. Tvůj výkon musí být vždycky dokonalý, nesmí mít ani ždíbec podezření. A proto je tak zatraceně těžké tohle nekonečné předstírání, kdy minutu za minutou musíš popírat svou přirozenost!

Když se Zeller vrátil z pivní procházky, pleskl sebou o židli a otevřel Old Milwaukee, Dusty se zvedl. Na ztuhlých nohách přešel k Bradovi, posadil se k jeho židli s jazykem visícím ven.

Brad poškrábal psa na hlavě. Dusty spokojeně zavřel oči a zachrčel.

Najednou se Brad otočil a zamžoural na rádio. Rychle přidal hlasitost. „Slyšel jsi o tom?“ zeptal se.

„Glenvale Road. Policejní vyšetřování... Budeme zpět s podrobnější reportáží...“

Zeller zase stáhl zvuk na ševlící blábolení. Pohodil hlavou. „Glenvale Road, to je odsud jenom šestnáct osmnáct kilometrů.“

„To vím,“ řekl Michael, „ale co se stalo? Nechytl jsem to.“

„Zabili v noci nějakýho chlapa. Hnus. Zavraždili ho, podřízli mu hrdlo. Prý ani nic neukradli, říkali policajti.“

CIZINCI

„Bože,“ vydechl Michael. „Nenapadlo by tě, že se takové věci můžou stát i tady na jižním předměstí. Možná gang. Drogy a tak.“

„Co jsem slyšel, policajti si to nemyslí,“ řekl Zeller. „Prostě jenom chlap. Ať už tady nebo jinde, prostě nejsme v bezpečí. Svět není, co býval, všechno je šílený...“

Brad Zeller se pustil do svého úvodníku o problémech moderní společnosti. Dusty s vypětím zvedl zadek a došoural se k Michaelovi, nos mu položil na holeň, aby si vyžádal pozornost. Michael ho pohládl.

Zellerův monolog došel k nesmělému závěru. „Sakra, vždyť já tě nudím. Jakmile zestárneš, stane se to tvým koníčkem. Začneš lidi nudit.“

„Prosím tě, Brade,“ nesouhlasil Michael. „Vždycky si s tebou rád popovídám. Však víš.“

„Ále,“ mávl Zeller rukou, „stává se ze mě praštěný dědek, s kterým se nikdo nechce bavit, tak to všechno nakládám na tebe. Přemýšlel jsem, že bych tenhle dům prodal, odstěhoval se do nějakého důchodáku, ale mám tu moc vzpomínek. Nechci čekat na smrt obklopenej bandou cizinců.“

Michael zakryl úsměv rukou. „To je jasné,“ řekl.

Zeller ukázal na Dustyho. „S ním taky mluvím hodně.“

„Dusty je dobrý pes,“ řekl Michael. „Mám rád psy, vždycky jsem měl. Mají čich. Čich na lidi, kterým může jejich páníček věřit.“

„Psi mají tenhle instinkt,“ souhlasil Zeller.

Michael podrbal Dustyho za uchem. On skutečně měl rád psy. Přátelské psi oči si držely svůj naivně blažený pohled až do poslední chvílky před smrtí.

„Možná, někdy v dohledné době, sjedu do útulku a přivezu dětem hafana jako překvapení,“ řekl Michael.

MORT CASTLE

Zahihňal se. „Byl by to pro ně lepší mazlíček než ta morčata, co mají.“

„Děcka by měly mít psa,“ potvrdil Zeller.

„Kdybychom jednoho měli,“ pokračoval Michael, „nechtěl bych mu dát nějaké to obvyklé jméno. Chtěl bych něco fakt neobvyklého, nápaditého, víš. Něco jako Král nebo Rex.“

Zeller zaváhal, než řekl: „Tohle jsou dobrá jména.“

„A co Sporták? Nebo Princ? Co si myslíš o Dukeovi?“

Zeller chvíli zíral, pak se zakřenil. „Ale no tak, ty mě taháš za fusekli, Michaeli.“

Už to skončí, nařídil si Michael. „Jo, to jsem celý já,“ řekl, „pořád něco zlehčuju.“ Dopil poslední kapku piva. Zteplalo a zvětralo. Klepl prázdnou plechovkou o stolek a vstal.

„Co kdyby ses někdy v týdnu stavil na večeri, Brade? Ty a já bychom se pořádně napili a přišli s nějakými těmi řešeními světových problémů.“

„Díky, to bych rád,“ řekl Brad a v hlase mu zaznívala vděčnost.

„Tak tedy brzy,“ řekl Michael. „I s tebou, Dusty, starý brachu,“ dodal.

Když uslyšel své jméno, pes zavrtěl ocasem.

* * *

Beth došla k poslednímu keři u příjezdové cesty. Ze zátylku jí vystřelovala bolest z únavy rovnou do ramen a paží. Prsty měla ztuhlé a rozbolavělé z toho, jak secvakávala nůžky na živý plot, aby se zbavila každé větvičky, které neladila s její vizí toho, jak by křoviny měly vypadat.

Stoupla si stranou, aby měla lepší rozhled, a byla se svým dílem spokojená. Šla jí práce ve venkovním prostředí, a když na to přišlo, vedla si dobře i uvnitř domu.

CIZINCI

Měla cit pro barvu a kompozici a zbožňovala, jak se jí podařilo vyzdobit domov tak, aby se v něm cítila pohodlně. A když to s penězi půjde příští měsíc dobře, ty starožitné křišťálové lampy by se skvěle vyjímalý v obýváku...

A to je všechno? Text ze staré písničky od Peggy Lee jí proletěl hlavou, aby její radost zhořkla. Víc pro sebe neměla? Jen zahradní a domácí práce, zkrášlování toho a tamtoho, výchova dětí a vystřihávání kuponů, tradiční ženské práce v době, kdy ostatní ženské házely tradice za hlavu. Bože! Zнала se a přátelila s každou ženou ve čtvrti, ale žádná nebyla její skutečná přítelkyně. Porovnávání léků na dětské nemoci a tlachání o televizních seriálech by se stěží dalo nazvat pravým přátelstvím.

Potřebovala něco, co by stimulovalo jejího ducha, aby se dokázala vzrušit intelektuálně, aby neměla pocit, že její mysl je deset let po expiraci!

Michael kolem ní se zamáváním projel na kole. Sledovala, jak sjíždí po Walnut, slunce před sebou. Na chvíli, když se jí celý ponořil do slunečního světla, se rozlily obrysy muže s výraznými boky ve zlatavém stříbře, jako by se jeho ramena a hlava přetvořily vlastním vnitřním vyzářováním.

Ta myšlenka ji překvapila, i když ji nepřepadla poprvé. Sledovala mizející siluetu a v duchu si říkala: Já nevím, co je zač. Měla podobný pocit jako ve chvíli, kdy opustí dům, a pak, hodinu nato, si není jistá – si *trochu* není jistá – jestli vypnula kávovar.

Je to blbost, pomyslela si. Byli svoji dvanáct let. Zнала vtipy, které Michael říkal na večírcích, věděla, že má rád vajíčka sázená, nikdy ne míchaná, přesně si představila, jaké sentimentální přání by jí dal k narozeninám, ke Dni matek, výročí, dokonce ani na Nejsladší

MORT CASTLE

den nikdy nezapomněl, znala mateřské znamínko na jeho zadku, jak jeho malíčky na nohách rostly pod sousední prsty, znala jeho mizející bílou jizvu na koleni.

Ale s tím vším, co věděla, ty milióny drobných informací, které tvoří lidskou bytost, se jí pořád vracela prchavá myšlenka, že existuje jakýsi skrytý Michael Louden, bytost, ze které vždy zahlédla jen nepatrný náznak, jako kdyby v Michaelově známém těle seděla ještě jiná osoba.

Cizinec.

Byla pitomá. Když neměla nic skutečně důležitého, čím by si zaměstnala mozek, vytvářela si fantazijní konstrukce jako vystříženě z odpoledních televizních programů. Něco jako: Představuje Beth Louden ve filmu *Invaze uchvatitelů těl!*

Vrátila nůžky do garáže a odebrala se do příjemně klimatizovaných útrob domu. Dychtivě očekávala Michaelův návrat. Měli by si udělat speciální čas, čas spolu a pro sebe. Chtěla zpět ten pocit blízkosti s mužem, jehož tak dobře zná, se svým manželem, s Michaelem Loudenem.

* * *

Měl rád lidskou společnost. Měl rád lidi, jak voněli a jak ho škrábali na hlavě nebo ho popleskávali po bocích a dávali mu jídlo ze svých talířů.

Pes měl rád tohohle muže. Když si muž dřepnul, šeptem pronesl známé jméno a lehce luskl prsty, pes se zvedl, nejprve zadek pak i zadek, a přešel k muži.

Muž řekl: „Hodný pes, hodný starý kripl.“

Pes znal slova „hodný pes“, a tak zavrtěl ocasem. Zbylá slova neznal, poznával však zvuk mužova hlasu, a tak nemohla znamenat nic špatného.

CIZINCI

Muž ho hladil. Psův zadek sebou házel ze strany na stranu, jak štěstím vrtěl ocasem. Muž řekl: „Seš pěkně zkurvený sráč, co? To víš, že seš zbytečný starý zmrd.“

Stále hladil psa po zádech a přitom ho obracel, mírně a klidně. Náhle sevřel ruce kolem čenichu zvířete.

Psovi se to nelíbilo. Chtěl otevřít tlamu, ale nemohl, chtěl se vykroutit, ale nemohl. Pak muž začal otáčet jeho hlavu. Bolelo to. Tlačil na jeho krk. Bolelo to.

Pes měl v hrdle zavrčení a bolestivé zakňučení, ale ven se nedostalo nic.

Když se psův krk zlomil, srst a maso křupnutí utlumily.

DVA

Pára stoupala z vany i jejich těl. Skleněné dveře se zamlžily. Na těch několika málo metrech čtverečních vlhkosti a horka se Beth cítila izolovaná od neúpros-
nosti skutečného světa. Cítila se příjemně, jemná, éte-
rická měkkost ji obklopovala jako krásný sen.

Usmívající se Michael řekl: „Umyju ti záda.“

Otočila se, ponořila hlavu do silného proudu sprchy a smývala si napěněný šampón.

S žínkou na prstech jí Michael masíroval krk, snažil se zbavit je ztuhlosti. Třel jí ramena, pak se přesunul na střed zad, postupoval přitom po páteři.

„Krásný,“ vydechla Beth a začínala chápat, proč kočky předou. Málem škytla, ale zarazila to a změnila v zachichotání.

Byla opilá, ne opile opilá, ale šťastně rozradostnělá a úžasně zrelaxovaná. Spolu s kuřetem přivezl Michael domů i láhev Blue Nun. Rozvalovali se na polštářích ve sklepní herně a užívali si klimatizovaný piknik z papírových talířů a plastových kelímků. *Jasně, většinou tolik nepiju, ale bylo to tak dobré!* Dali si přehrávač naplno a pouštěli si houslovou hudbu, takový ten typ, který ignorovala ve výtazích nebo v čekárnách u doktora,

MORT CASTLE

ale zrovna tuhle noc se zdála sladká a svěže romantická. A když dojedli a láhev byla spíš prázdná než plná, Michael řekl: „Miluju tě, Beth, vážně tě miluju.“ Způsob, jakým to řekl, jeho lísko-oříškové oči, najednou cítila spontánní nával jeho skutečných citů a zrak se jí zamlžil.

Michaelova dlaň v žínce sjela na její levou pŕlku.

Hravě ho plácla přes zápěstí. „Nejsem dítě. Svůj zadeček si můžu umýt sama.“

„A obrat mě o to potěšení?“ zasmál se Michael.

„Tak když na tom trváš.“ Beth se z jeho dotyku chvěla a po těle jí naskákala lehká husí kůže.

„Rozhodně pomilováníhodná prdelka, drahoušku,“ řekl Michael.

Beth roztáhla nohy od sebe, stoupla si na špičky a dlaněmi se opřela o dlaždičky. Zatlačila boky dozadu, stáhla zadek a napnula se proti němu.

Michael ji hladil žínkou přes vnější oblíny boků. „Šupy-dupy-dup,“ řekl a pak už třel její vnitřní stehna, prsty se jí dotýkaly skryté v teplé a vlhké látce, posouvaly se nahoru, laskaly ji, ještě výš mezi nohama, dráždily ji.

Beth se rozklepala rozkoší. Michaelovou péčí se propadala do dokonalosti dané chvíle. Voda, její dotyk, syčení proudu bylo jediným zvukem ve vesmíru. Jednoduchá a kouzelná krása tady a teď, být čistá a nahá a rozpálená s tímhle čistým a nahým mužem, který se jí dotýkal, který ji miloval, *její manžel, Michael...*

Odpoutala se ode zdi, obrátila se, aby mu hodila paže kolem ramen. Chtěla ho, chtěla ho s až bolestivou touhou, kterou dlouho necítila, a věděla, že on chce ji, vnímala jeho chtíč, jeho tvrdost, která je nyní oddělovala, ale za chvíli je spojí, udělá z nich jedno,

CIZINCI

Beth-a-Michael, Michael-a-Beth, celek, který je mnohem víc než jen suma částí.

Nemohli se milovat ve vaně.

Nezdržovali se tím, že by opouštěli koupelnu a přešli přes chodbu do ložnice.

Nahý a mokrý, chlupy jeho hrudi se leskly kapkami vody, se Michael položil na oválný hnědý koberec zakrývající dlaždičkovou podlahu. Ruce natahoval k Beth. „Pojď sem, zlato, pojď.“

Snížila se k němu a zaváděla si jeho hladké mužství do svých vlhkých útrob připravených jej přijmout.

Taková krása, pomyslela si. Magie! Naplnění jejího nitra bylo vzrušující, ale zároveň jaksi nostalgické, jako návrat domů po letech putování. Takhle pasovali k sobě. Tohle bylo spojení.

Dlaněmi se zapírala o jeho kyčle a prsty mu rozprostřela po břiše. Beth se pohupovala, připadala si do Michaela zakořeněná. Jsme Jeden, přemýšlela, nedá se říct, kde končí jeho tělo a kde začíná moje.

Nejprve se pohybovala pomalu, ale poté, když se myšlení stávalo zbytečné a následně i nemožné, tempo zvyšovala. Tep se jí zrychloval. Její tělo našlo svůj rytmus, nahoru a dolů a ze strany na stranu, což jí vyhovovalo, povzbuzovaná a vedená tím, jak Michael držel v dlaních její zadek.

Beth se blížila k vrcholnému okamžiku, což se projevovalo vzrůstajícím teplem uvnitř jejího těla. Tlak v hrdle se změnil na sténání.

A najednou to přišlo, blažené křeče, víření, které z ní muselo uniknout. Nebyl to pád do nicoty zániku, ale jejich smíšení se dohromady: On-a-Já, Beth-a-Michael...

Michael přirazil tvrdě, jeho tělo se propjalo, doslova ji zvedl. Extatické vyvrcholení – do jejího nitra – jej

MORT CASTLE

přinutilo zaúpět, ústa se mu zkrivila v grimase. Pak Michaelův obličej náhle ztratil jakýkoli výraz, stal se posmrtnou maskou, když jeho boky propadly a on zasyčel jako čajová konvice.

Beth prudce poklesla, odpočívala na něm. Zbožňovala tkání pokrytou linií klíční kosti, na které spočinula tváří. Zbožňovala, jak jeho chlupatá hrud' doráží na její citlivé bradavky. Dech jí lehce vanul kolem očí – vánek života přímo z jeho těla, milovala ho...

Michael řekl: „Miluju tě.“

Pomyslela si: Jsem tak šťastná a všechno je tak krásné a vždycky bude krásné...

Neosobní zvonění telefonu se jí zavrtávalo doprostřed čela. Cítila, jak sebou Michael trhl.

Zadržela dech. Doufala, že volajícího napadne, že vytočil špatné číslo a po prvním zazvonění telefon zmlkne, ale takové štěstí neměla.

Michael ji popleskal, dlaň rozstříkla pot na jejích zádech. „Mám pocit, že jsi k telefonu trochu blíž.“

„Já... Sakra!“

„No jo, vždycky zvoní, když po tom toužíš nejmíň.“

Těla se od sebe oddělila rychle, že to oba přimělo vyheknout. Beth si stačila vytrhnout jeden papírový kapesník z plastového dávkovače položeného na nádržce záchodu a pak už spěchala chodbou.

Že by TEN telefonát? ptal se Michael sám sebe, když si sedal. Přišlo mu to nepravděpodobné. Během vyčkávacího období ale volalo hodně lidí. Hovory od prodejců hliníkových obkladů, snaživců, co prodávají novinové předplatné, a od pojišťovacích agentů. Hovory od Bethiny matky Claire, která zůstávala naživu a nesnesitelná, a to i navzdory tomu, že měla astronomicky vysoký krevní tlak, jenž už by jí měl dávno přivodit alespoň jeden pořádný infarkt. Otravný

CIZINCI

pisklavý hlas, který se ptal: Můžu mluvit s Marcy? Můžu mluvit s Kim? Špatná čísla. Hovor od zatracených zubařů, kteří mu připomínali, že by si měl zuby pořádně čistit. Hovor od Červeného kříže o dárcovství krve...

Nikdy TEN telefonát! Telefonát od Cizinců pro Cizince.

Stoupl si. Ošplouchl se vodou z umyvadla – zatraceně, příliš studená! – aby si očistil povadlý penis a pubické ochlupení, osušil se velkým hnědým ručníkem s vyšitým monogramem „Taťka“ a omotal si ho kolem pasu.

Učísl si vlasy dozadu a studoval svůj odraz v zrcadle na vnější straně skříňky s léky. I když to už roky věděl, stejně ho vždycky překvapilo, že není schopen vidět auru, svou auru. Svou speciální záři. Vnitřní světlo Cizince.

Všichni lidé mají auru, různě zabarvenou, modrou, žlutou, zelenou, někdy úplně čirou, jindy – a to byla velká vzácnost – temně rudou, červenou v barvě arteriální krve, ale jen málo lidí disponovalo šestým smyslem, mentálním zrakem, který jim umožňoval aury vnímat. A z těch, kdo tenhle dar měli, jich bylo jen pár se znalostí nad rámec racionálního vědeckého poznání, kteří byli schopni určit, co aura prozrazuje o jejím majiteli. Samozřejmě, ušklíbl se Michael, ti takzvaní jasnovidci, kteří četli osud z karet v nákupních centrech, byli podvodníci a hlupáci, kteří by nepřečetli ani E na tabulce u optometristy, i kdyby si ho sami napsali. Ano, věděl, že má kolem hlavy svíjející se rudou auru a někdy měl pocit, že ji dokonce cítí, sílu, která byla jeho životní esencí, ale nikdy ji neviděl. Neviděl ani auru Verna Engelkinga, šéfa a spojence, ani auru Eddieho Markella...